

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra ADAM HOMO ET DIGT TREDIE DEL (1845-48)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 503. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-paludanm02-shoot-idm139964406448800.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind

Da Gud er Kjærlighed, hans Væsen kræver,
At han fra Evighed er meer end Een;
Men Kjærlighed hver Villieforskjel hæver,
Og derfor Gud fra Evighed er Een;
Forskjelligheden i de tre Personer
Er Kjærlighedens Forhold - er dens Toner.

Naar den oprindelige Tohed tænkes,
Af hvilken Sønnen tænkes udelukt,
Modtages Kjærligheden mens den skjenkes,
Og Sønnen sees som Kjærlighedens Frugt.
Med ham, i hvem de To til Een forbindes,
Treenighedens indre Verden vindes.

Men denne himmelske Natur, som fødes,
I hvilken Faderen sit Billed seer,
I hvilken han med Aanden evig mødes,
Og hvorved Kjærligheden Fyldest skeer:
Men den Eenbaarne, som har ingen Lige,
Er det ei ham, der udad sees at hige?

Der skuer med de længselfulde Blikke
Ud fra Treenigheden, for at naae
Den Verden, som endnu dog fandtes ikke,
Men som han forud i sin Længsel saae;
504 Der beder Faderen den Verden skabe,
Hvori hans Kjærlighed sig kan fortabe?

Ud over Skabningen Guds Øie svæver -
Han seer sit Værk, han seer dets Maal og Meed;
Men kølig synes os hans Kjærlighed,
Og for hans Dommerblik vort Hjerte bæver.

Sit milde Faderøie først han hæver,
Naar han forløst den skabte Verden veed;
Thi da paa Sønnens Gjerning seer han ned,
Der Faderhjerterets fulde Bifald kræver.

Da elsker evig, som et Værk af Sønnen,
Han denne Skabning, der sin Skjønhed tabte,
Men nu af Herlighedens Træk oplives;

Da for sin Kjærlighed han høster Lønner,
Naar Verden, som for Sønnens Skyld han skabte,
Af Sønnens Hænder ham tilbagegives.

Jeg tørster! fra sit Kors vor Frelser sukked,
Da Skabningen han skued ved sin Fod;
Men Kjærlighedens Tørst blev ikke slukket,
Skjønndt Verden han at drikke gav sit Blod.
Idet han breder Armene mod Alle,
Til Tak ham rækkes Eddike og Galde.

Paa Sønnens Tørst den Helligaand dog tænker;
Naar Verden først den gjenfødt kalder sin,
Som Trøstens Aand den Aandens Frugt ham skjenker,
Ham skjenker Verden som »den nye Viin«,
Hvis Kraft og Styrke skal hans Bryst bevæge,
Hvis Varme skal ham evig vederqvæge.

Da først er Skabningsværket ført tilende,
Naar Verden gaaet er fra Haand til Haand:
Fra Faderen til Sønnen, og fra Denne
Til Gud tilbage ved den Helligaand;
Og da, ved Livets fulde Gjennembrydning,
Sees Korset i dets evige Betydning.

Da breder Sønnen fra Treenigheden
Igjen som fordum sine Arme ud
Mod Verden, gjennemtrængt af Kjærligheden,
I al sin Stræben higende mod Gud;
Og under Aandens fulde Aabenbaring
Modtager ogsaa Formen sin Forklaring.

Thi Korset, som til Hjerternes Udvidelse
Beskues da i Salighedens Egn,
Er selve Christusskikkelsen, hvis Lidelse
Her lyser frem som Kjærlighedens Tegn,
Naar de i Korsets Form udstrakte Arme
For Verden aabne sig med evig Varme.

Naar Alt i Frelsens Favn er sluttet inde,
Naar i Fuldendelsen vi hvile skal,
Hvad hindrer da et nyt Tilbagefald?
Hvad gjør, at alle Fristelser forsvinde?

Guds Aasyn skued Ingen nogensinde:
Ei Englene, der fulgte Hovmods Kald,
Ei Menneskenes endeløse Tal,
Der rev sig løs og vandre som iblinde.

Men for de Rene Gud vil synlig blive,
Og aabenbares først han for vor Sands,
Kan Sjælen aldrig mere løs sig rive.

Beskuelsen dens Salighed begrunder;
Ved Synet af hans Faderaasyns Glands
Al Frihed gaaer i Kjærligheden under.

I Himlen, hvor tilsidst vi Bolig tage,
Hvor Tiden og hvor hver en Stræben ender,
Hvor ingen Gjerning venter vore Hænder,
Skal vi en evig Hviles Sødhed smage.

I *den* Bevægelse dog bli'er tilbage:
Den dybe Glæde, der til Savn ei kjender,
Der under Hjertets Slag tilbage vender,
Hvergang i Kjærlighed vi Aande drage.

506

Ved Siden af den Sjæl, vort Hjerte kaarer,
I Lyset, som Treenigheden skabte,
I Salighedens Skjød, ved Livets Kilde:

Med vor Forløasers Blod i vore Aarer,
Kun i Beskuelsen af Gud fortabte,
Fylt' af den Helligaand, vi sidde stille.